

Рисунката на
Медицинския
университет в
Абърдийн, която
Хелън Пикъринг
прави през 1981 г.

Истории за ПРЕРАЖДАНЕТО

Докато науката и християнството категорично го отхвърлят, много хора не само вярват в прераждането, но и твърдят, че са го преживели. ELLE ви среща с интересни личности, които има какво да разкажат по темата

текст MICHEL HEGENER/TCS превод ВЕЛИНА ВАСИЛЕВА

Близо 30% от населението на западните страни вярват в прераждането, сред младите американци процентът скача до 40%. Но дали прераждането наистина съществува? Факт е, че има доста истории на хора, върнали се назад във времето, преди да се родят. Представяме ви най-ярките от тях, за да прецените – дали да им вярвате или не.

МАЛКИЯТ ЧОВЕК

„Ето този тук – червеният, е другият играч, той ме удари! Ах! За малко – ударих крилото му. Но той все още не е паднал! Отново ми е на мушка и още е във въздуха... Ох!!! Умрях!!!!“ Въздушната битка на 12-годишния Джеймс Лейнингър приключва, след като дигиталният му самолет е унищожен в дигиталното небе. Това се случва в XXI век, обаче нещо подобно, но реално се случва на Джеймс и на 3 март 1945 г. Летейки близо

до о-в Иво Джима в Тихия океан, японска батарея уцелва двигателя на самолета му, който пада с носа напред в бурните води. Глупава шега? А може би не. Джеймс Лейнингър всъщност е обявен за едно от най-достоверните доказателства за прераждане. Когато е на 2 години и два месеца, от щастливо бебе, което плаче рядко, се превръща в дете, измъчвано от кошмари и крещящо до припадък. Той рита с крака, сякаш иска да си проправи път, и вика: „Самолетна катастрофа, в пламъци съм. Малкият човек не може да излезе!“

ДА ВЯРВАШ ИЛИ НЕ

Джеймс и баща му Брус Лейнингър посещават два пъти Музея на авиацията в Далас, Тексас, и момчето е истински впечатлено от самолетите от Втората световна война. „Той сякаш бе хипнотизиран от тях“, твърди бащата. И смята, че пристъпите на сина му са причинени от посещенията в музея. В един августовски ден през 2000 г. Андреа, майката на Джеймс, пита сина си кой е малкият човек. „Аз“, отговаря детето. „Сине, какво се случи с твоя самолет?“, намесва се и Брус. „Разби се в пламъци! Беше застрелян.“ „Кой стреля по твоя самолет?“, пита отново бащата. С раздразнение, сякаш родителите му са глупави да задават такива въпроси, Джеймс отговаря: „Японците!“ „В какъв самолет лети малкият човек?“, пита Брус. „Крос Еър“, отговаря Джеймс. „А спомняш ли си откъде излетя твоят самолет?“ „От лодка.“ Може би ще си помислите, че Джеймс е чул всичко това по телевизията, но според майка му той гледал само „Телетъбис“. А и в Музея на авиацията няма „Крос Еър“. На въпроса дали си

30% ОТ НАСЕЛЕНИЕТО НА ЗАПАДНИТЕ СТРАНИ ВЯРВАТ В ПРЕРАЖДАНЕТО

спомня името на лодката, детето отговаря: „Натома Бей“. Брус веднага потърсил информация за „Натома Бей“ в Google и се оказало, че това е американски самолетноосач в Тихия океан от времето на Втората световна война. През декември 2000 г., докато Брус разлиства книга за битката при Иво Джима и гледа снимка на острова, Джеймс казва: „Татко, тук падна самолетът ми.“ При тази битка „Натома Бей“ губи само един пилот – лейтенант Джеймс М. Хюстън младши, роден през 1923 г. Физическата прилика между двамата Джеймс е поразителна.

СРЕЩИ В КЛУБА

На въпроса дали има приятели, Джеймс се замисля за кратко и отговаря: „Джак Джак Ларсен. Той също беше пилот.“ Отново с помощта на Google родителите му откриват клуб на ветераните от „Натома Бей“. Там членува и Джак Ларсен, бивш пилот от самолетноосача. Възможно ли е Джеймс да е чул името му по телевизията? Със сигурност, ако Джак Ларсен се е показвал по телевизията, но той не е. През декември 2004 г. Джеймс и неговите родители присъстват на тридневна среща на клуба. Малко след като семейството пристига, човек на около 80 години го пита: „Знаеш ли кой съм?“ „Ти си Боб Грийнуолт“, отговаря Джеймс и казва, че е познал кой е по гласа.

ФИНАЛЪТ НА ИСТОРИЯТА

В гостната на просторната къща на семейство Лейнингър в Лафайет, Луизиана, Андреа споделя: „Може би Джеймс се е върнал, за да разкаже една история, и ни е избрал, защото сме хората, които могат да я разкрият пред света. Чувствам, че така сме орисани.“ Брус добавя: „Мисля, че неговата мисия е част от по-голям план.“ А сега мисията е завършена. Като при повечето преродени деца, спомените спират да идват, когато Джеймс става на седем години. Днес той е скаут, интересува се от баскетбол, свири на китара и играе на компютърни игри, но въобще не говори за малкия човек.

СПОМЕНИ ЗА ВРЕМЕТО, ПРЕДИ ДА СЕ РОДИМ

Пренасяме се в Сидни, Австралия, където 40 души лежат на земята със затворени очи и слушат монотонния хипнотизиращ глас на психотерапевта Питър Рамстър. Така той се опитва да ги върне във времето преди тяхното раждане, в предишния им живот. Когато едночасовият сеанс приключва, Рамстър пита за резултатите. Да, някои хора виждат някакви неща, но какво от това? Няма значение колко свежи са образите, те не са доказателство. Питър Рамстър е сред малкото изсле-

дователи, които могат да се похвалят, че са доказали няколко случая на прераждане. През 1981 г. под хипноза домакинята Хелън Пикъринг разказва за живота си като Джеймс Бърнс, лекар от XIX в. от шотландския град Блеъргоури. Той е завършил Медицинския университет в Абърдийн, който тя видяла толкова ясно, че когато Рамстър прекратил хипнозата, Пикъринг нарисувала сградата с изключителни подробности.

ПРЕРОДЕНАТА ДОМАКИНЯ

Освен Пикъринг, Рамстър открива още три австралийски домакини, които имат ясни и прецизни спомени за предишния си живот. И така през лятото на 1981 г. Питър, четирите жени, филмов екип и независими изследователи заминават за Шотландия. На няколко места в архивите на Блеъргоури те откриват човек с името Джеймс Бърнс, където той е споменат като видна личност и доктор по медицина, живял около 1870 г. По-късно заминават за Абърдийн, където завързват очите на Пикъринг и я водят до пристанището на града, на около миля от университета. Там тя посочва съвсем точно място, наречено „Мисия на моряците“ – непознато на придружаващия ги местен историк, но по-късно потвърдено от стара карта. В университета Пикъринг изглежда объркана: „Познато ми е, но Боже мой, толкова се е променило.“ Съвпаденията между скицата от Сидни и реалността са само частични. Тя точно е нарисувала U-образната форма на сградата, както и монотонната подредба на тесните прозорци, но ги е направила прекалено големи, а и липсва кулата в средата. Причината за разликите може би се крие в това, че във времената на Джеймс Бърнс университетът е напълно разрушен, а по-късно е реставриран. Учудващо е, че Пикъринг

знае точното разположение на мъжките тоалетни и на стълби, които вече не съществуват. Сама тръгва и към библиотеката. Местният историк Дейвид Гордън, който има непубликувана книга за историята на университета, потвърждава, че тя наистина знае много за сградата. Всичко, разказано дотук, е филмирано и показано в много страни през 80-те, а днес можете да го гледате в YouTube, ако потърсите Reincarnation-Regression.

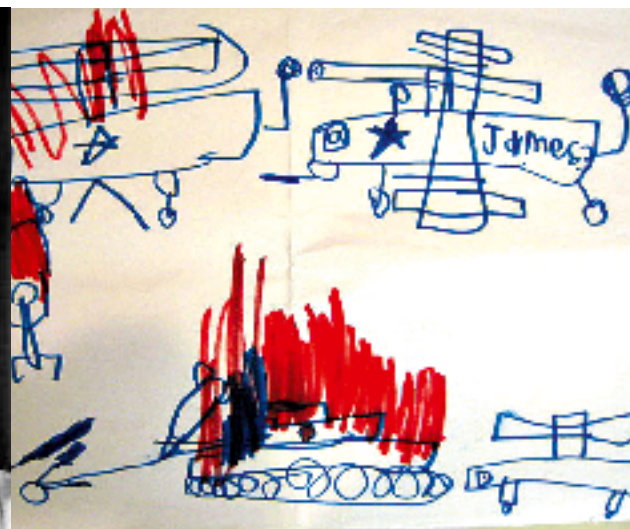
ИСТИНСКИЯТ АРХИВ

Така Рамстър нарича Гуен Макдоналд – една от австралийските домакини, включени в изследването. Нейната история заема значително място в книгата на Питър „В търсене на отминалия живот“ (1990 г.). Под хипноза в Сидни тя си припомня живота на Роуз Дънкън от Съмърсет, която умира на 17 години през 1782 г. Гуен си спомня как веднъж наранила крака си и ѝ било невъзможно да се прибере вкъщи. За радост съсед я открил и я качил в каруцата си. В нея имало каменна плоча, която съседът взел от руините на Гластънбърийското абатство. Макдоналд си спомня странния релеф на камъка, една от линиите била като очертание на Шотландия, а в горния ляв ъгъл имало импресия, направена сякаш от три пръста. В състояние на

ИЗСЛЕДОВАТЕЛИ НА ПРЕРАЖДАНЕТО
В кабинета на г-р Джим Тъкър, който изучава прераждането в Университета на Вирджиния в Шарлотсвил, има купища папки. „Това са само половината от случаите на деца със спомени за отминал живот, които сме разследвали. Общо са около 2500“, казва той. Има невероятни истории от Индия, Турция, Шри Ланка и други места по света, но изглеждат скрити зад езиковата бариера и различията в религиите, които, за разлика от християнството, вярват в прераждането. Такъв изследва и случая на Джеймс, уникален с това, че момчето не казва нито един грешен факт. Единствената неточност е това, че е летял с „Крос Еър“, защото такъв самолет никога не е бил на „Натома Бей“. Ха! Грешка! А това означава, че може би има още много! Но всъщност това не е точно грешка, защото няколко години след като споменава „Крос Еър“, Ан Барон, единствената жива сестра на Джеймс Хюстън, изпраща на семейство Лейнингър снимка на брат си, седящ до „Крос Еър“. „През войната „Крос Еър“ е самолетът, за който всеки пилот е мечтал. През 1944 г. Джеймс Хюстън е тествов пилот на „Крос Еър“ заедно с Боб Грийнуолт. По-късно на „Натома Бей“ той лети в FМ-2 Wildcat“, обяснява Брус. „Затова, когато попитах сина си в какъв самолет е летял, той каза „Крос Еър“. Ако имате „Фиат“ и „Ламборджини“ и някой ви попита: „Какво караш?“ – какво бихте отговорили?“, завършва той.

Външната прилика между двамата Джеймс е наистина поразителна (Вляво). Когато е на три години, Джеймс Лейнингър започва да рисува картини, изпълнени с насилие и самолети

ФИЗИЧЕСКАТА ПРИЛИКА МЕЖДУ ДВАМАТА ДЖЕЙМС Е ПОРАЗИТЕЛНА

полухипноза тя дори нарисувала тези линии. По нейното описание намерили и къщата на съседа, която днес е курник. И на земята, скрит под мръсотията, Гуен открива въпросния камък. „Това, което видяхме, буквално ни втрещи. Камъкът беше идентичен на това, което Макголанд беше описала под хипноза. Преди да заминем за Европа, бях сигурен на 70%, че преражда не има, днес съм уверен на 100%“, твърди Рамстър.

ПЕНСИОНИРАНИЯТ ПОЛИЦАЙ

На почти 1000 км път с кола от офиса на Джим Тъкър във Вирджиния пътувам за Индианополис. Струва ли си да бия целия този път само за едно интервю? Човекът, с когото трябваше да се срещна, бе пенсиониранят полицейски капитан Робърт Сноу. Той говори бързо, написал е дузина книги за преживяванията си в отдел „Убийства“ и освен това твърди, че се е преродил. Как го открива? През 1992 г. на събиране с приятели възниква спор за прераждането. Тогава Сноу е убеден, че то е измислица, и за да докаже това, се подлага на хипноза. „В началото нищо не се случува, но след 15 минути много ясни образи от предишни мои животи започнаха да се появяват в съзнанието ми.“ Терапевтът по преражданията д-р Мариелен Грифит го насочва към един определен живот, в който той е художник. Газовите лампи и многото коне в съзнанието му подсказали, че действието се развива през XIX в.

ВАКАНЦИЯ В НЮ ОРЛЕАНС

Няколко месеца след хипнотичния сеанс на Джим той и съпругата му заминават на ваканция в Ню Орлеанс. Влизат в местна артгалерия и Сноу се стъписва. Защото една от изложените картини е идентична на тази, която вижда под хипноза – портрет на жена с гърбица. Името на автора е Джеймс

Карол Бекуит (1852-1917), добър, но не много известен американски художник. В началото Сноу се съмнява дали не е виждал картината на Бекуит в книга и под хипноза да е репродуцирал образа ѝ. Търсил месеци, но не открил

нищо, което някога да е публикувано за или от Бекуит. Като опитен детектив Сноу не след дълго открива, че Бекуит е написал непубликувана автобиография в обем от 15 хиляди страници. Полицаят започва да сверява данните от книгата с нещата, които е казал под хипноза. И госта от тях съвпадат, например фактът, че Бекуит обичал да пие вино, което не било много популярно сред американците през XIX в. за разлика от бирата и уискито. Много по-интересна била бележката на Бекуит, че майка му е починала от тромб на кръвта, докато Сноу казал под хипноза, че много важна жена в неговия живот е умряла по този начин. И още съвпадения – жената на Бекуит не е могла да има деца; художникът е получил награда във форма на бастун; мразел да рисува портрети и го правел само за пари, и т.н., и т.н.

ПОСЛЕДСТВИЯТА

„Почувствах, че съм доказал прераждането, и написах книгата си „В търсене на Карол Бекуит“, но се колебах дали да я публикувам цели 5 г. Жена ми направи всичко възможно, за да ме разубеди, защото прераждането не е в хармония с християнските ѝ вярвания. Аз пък се страхувах какво ще си помислят хората за мен. След като през 1999 г. книгата все пак излезе, реакциите бяха доста враждебни. Прескочиха ме при повишение. Издателите на книгите ми за полицията не искаха да публикуват нищо мое“, разказва Сноу.

При Питър Рамстър положението е подобно. След проекта си за прераждането от Университета на Уолонгонг, където изнася лекции, го предупредили, че може да загуби работата си, ако някога дискутира прераждането със студентите. Изследванията на Джим Тъкър са под шапката на Университета във Вирджиния, но финансирането идва от частни източници. „Имаме данни за прераждане, но не и доказателства. Може би един ден то ще бъде прието от науката като най-логичното обяснение на подобни аномалии, но не мисля, че това ще се случи, докато съм жив. Много хора са отворени за тази идея, обаче в научните среди и медиите прераждането е забранена тема. Лично аз съм уверен, че има много повече от физическа вселена“, завършва Такър.